

عنوان مقاله:

شروط اختصاصی مرابحه در فقه امامیه و حقوق ایران

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های حقوقی گواه، دوره 3، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 37

نویسندگان:

علیرضا عالی پناه - عضو هیئت علمی دانشگاه شهید بهشتی (رحمه الله علیه)

بهروز علیزاده - کارشناس ارشد حقوق خصوصی

خلاصه مقاله:

مرابحه صفتی است که عقود معاوضی مختلفی همچون بیع می توانند متصف به آن گردند. فقها بیع مرابحه را بیعی می دانند که در آن بایع با ا خبر از راس المال و اعلام سود درخواستی مبیع را در اختیار مشتری قرار می دهد. در مهرموم های اخیر با تصویب قوانینی همچون قانون عملیات بانکی بدون ربا و نیز قانون برنامه ی پنج ساله ی پنجم توسعه ی جمهوری اسلامی ایران مرابحه به عنوان قراردادی فقهی و یکی از ابزارهای مالی در تحقق سیستم بانکداری بدون ربا وارد نظام بانکی کشور شد و با تصویب دستورالعمل اجرایی قرارداد مرابحه در سال ۱۳۹۰ توسط شورای پول و اعتبار، ماده ۱ این دستورالعمل در تعریف از مرابحه آن را قراردادی دانست که به موجب آن عرضه کننده بهای تمام شده ی اموال و خدمات را به اطلاع متقاضی می رساند و سپس با افزودن مبلغ یا درصدی اضافی به عنوان سود آن را به متقاضی واگذار می کند. با در نظر گرفتن تعریف فقها و حقوقدانان از بیع مرابحه و نیز تعریفی که دستورالعمل اجرایی قرارداد مرابحه از مرابحه ارائه داده است به این نتیجه می رسیم که برای انعقاد هر عقد مرابحه باید علاوه بر رعایت شروط عمومی معاملات، شروط اختصاصی مرابحه از جمله علم متعاملین به راس المال و ربح و دیگر شروط آن نیز رعایت گردد. در این نوشتار شروط اختصاصی مرابحه را که در متون فقهی و حقوقی مورد اشاره قرار گرفته اند مورد بحث و بررسی قرار خواهیم داد. روش تحقیق ما توصیفی-تحلیلی به همراه رجوع به منابع کتابخانه ای می باشد و در این راستا سعی بر این شده است تا اقوال فقهی و حقوقی را در کنار قوانین مصوب مورد بررسی و مذاقه قرار داده و به نتیجه برسیم.

کلمات کلیدی:

مرابحه، شروط اختصاصی، ربح، سود شرعی، راس المال، تسهیلات بانکی، بانکداری بدون ربا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1262259>

